

Hapjes verkopen tijdens de pauze op de Fred Murray school

Worldteachers Suriname brengen en halen kennis en inspiratie

‘Geleerd me niet overal druk om te maken’

‘De omstandigheden waaronder onze Surinaamse collega’s leven en werken dwingen respect af.’ Dat schrijven de drie Nederlandse docenten die in oktober als Edukans-worldteachers werkten op de Fred Murray school in Moengo. Kleuterjuf Paulien Vrij blikt terug: ‘Ik heb geleerd me niet overal druk om te maken. Dat doen ze daar ook niet.’

Dit is de dag, dit is de dag, die de Heer ons geeft, die de Heer ons geeft, zingen de kinderen in groep 1 uit volle borst, erbij klappend en dansend. Uit andere hoeken van de school klinkt ‘Blij blij, mijn hartje is zo blij!’ ‘Goedemorgen kindertjes!’ begint juf Dyo. Heel zachtjes antwoorden de kleuters: ‘Goedemorgen juffrouw.’ ‘Ik hoor jullie niet! Zijn jullie nog moe? Nee? Harder dan!’ Daarna: ‘Vandaag zijn jullie weer op school om te?’ Kinderen in koor: ‘Leren!’ Wat opvalt is dat de leerlingen alleen luisteren als er met harde stem gesproken of geroepen wordt. Als juf Paulien uit Nederland het met zachte stem probeert, luistert er niemand. Ook opvallend: juf Dyo heeft haar klas verdeeld in drie groepjes en als ze met een groepje aan het werk gaat, krijgen de andere twee groepjes niks te doen. Juf Paulien Vrij later: ‘Ik schrok daar wel van. Dan wordt stil zitten en zijn wel heel moeilijk. Ik heb de juf gevraagd waarom ze de andere twee groepjes ook niet iets te doen gaf. Die tip werd meteen opgepakt, heel leuk! De effectieve leertijd ging daarmee meteen met een sprong vooruit.’

STAANDE VOUW

Schoolleider Dutsy IJvelaar vertelt dat de school vorig jaar ook Worldteachers over de vloer had. ‘We hebben toen geleerd om beter te plannen, meer spelenderwijs les te geven en de klas leuker in te richten. Ik merk wel verschil tussen leraren die toen mee hebben gedaan en leraren die dat niet hebben gedaan. Ook heb ik alle leraren in commissies geplaatst, zoals een feestcommissie en een financiële commissie, zodat ze allemaal betrokken zijn bij de school. Ik ben heel blij dat de Worldteachers nu weer terug zijn. De prestaties van de school laten nog wel te wensen over.

Dat komt vooral doordat de kinderen thuis een andere moedertaal, Aucaans, spreken.’ Er loopt een stoet kinderen uit groep 1 langs haar kantoortje. Met de hele klas tegelijk gaan ze naar de toiletten. Hun handen spoelen ze daarna af in een emmertje. Als ze terugkomen in de klas, leert juf Dyo hen de staande vouw. ‘Wat ga ik jullie leren?’ In koor met de volumeknop vol open: ‘De staande vouw juf!’ Als de leerlingen te druk of moe worden, moeten ze klassikaal even ‘overhangen’, synoniem aan met hun hoofd op hun armen liggen en even de ogen dicht doen.

OORVERDOVEND

Ondertussen in groep 8: juf Mersing geeft aardrijkskundes. ‘Welke landen vallen onder de Guyana’s?’ Alle leerlingen roepen op z’n hardst de antwoorden: ‘Guyana, Suriname, Frans Guyana!’ Het geluid is af en toe oorverdovend. Beurten geven of vinger opsteken lijkt niet echt gebruikelijk. Worldteacher Arma Kooiker, in het dagelijks leven leerkracht groep 7/8 op Kindcentrum De Sprong in Rosmalen, zegt later: ‘De juf legt wel goed uit, maar ze neemt de leerlingen erg aan het handje, waardoor ze naar mijn idee niet zo veel leren. Bovendien krijgen de leerlingen niet de tijd zelf een antwoord te bedenken, omdat anderen het antwoord dan al hebben geroepen. Ik heb

Leren van en met elkaar

De eerste week sloten vier studenten pedagogiek uit Nederland, stagelopend op scholen in Paramaribo, zich aan bij de groep Worldteachers in Suriname. De tweede week voegde vier schoolleiders van scholen in Paramaribo zich bij hen. Mildred Klarenbeek van Edukans vertelt: ‘Dit is een voorproefje van hoe het in de toekomst gaat worden, want vanaf dit voorjaar gaan we met gecombineerde groepen van leraren, schoolleiders en studenten naar verschillende landen. We denken dat dat een goede kruisbestuiving kan opleveren. Studenten en ervaren leerkrachten bij elkaar geeft een mooie combinatie van theoretische kennis en praktijkervaring. En schoolleiders er aan toevoegen heeft als voordeel dat je netwerken bouwt en elkaar kunt ondersteunen bij coaching on the job. Leren van en met elkaar vanuit verschillende invalshoeken.’

haar gesuggereerd hen iets zelfstandiger te laten werken, met vinger opsteken en beurten te werken en af en toe een complimentje te geven. Ze stond daar erg open voor en we hebben samengewerkt om dat te realiseren.'

SPONSORACTIE

Ook Pauline Vrij bemerkte veel openheid bij haar Suriname collega's. Maar het leverde haar zelf ook veel op, zegt ze een maand na terugkeer uit Suriname: 'Wat ik mee naar huis heb genomen is meer flexibiliteit, meer prioriteiten stellen en me realiseren dat ik me niet overal druk om hoeft te maken.' Lachend: 'Dat doen zij namelijk ook niet. Wat ik ook geleerd heb is mijn verlegen leerlingen erop aan te spreken als ze zachtjes praten. Ik ging daar voorheen heel voorzichtig mee om, maar nu zeg ik: "Ik kan je niet verstaan. Wil je iets harder praten zodat we je allemaal kunnen verstaan?" En het werkt!' In haar klas op de Koningin Beatrixschool in De Meern vertelt ze veel over Suriname.

Aardrijkskunde les in groep 8.

Pauline Vrij: 'Tips werden meteen opgepakt, heel leuk!'

Grote klas op de Aaron school

'Als mijn leerlingen bijvoorbeeld klagen over hoe warm het was in de gymzaal, zeg ik dat ze blij moeten zijn dat ze niet in Suriname wonen met die tropische temperaturen. Dat leert hen relativeren.' Vrij organiseerde voor haar vertrek een originele sponsoractie: ze gaf alle kinderen een appel en vroeg hen die te ruilen voor iets groters. Uiteindelijk werd de opbrengst bekeken en verkocht. 'En dat ging tot kasten en scooters aan toe, met als uiteindelijk resultaat € 2.500,-.'

TE KLEIN LOKAAL

Een eind verderop, in Albina, staat de J.A. Aaronschool. Hanneke de Haan zit achterin groep 3 van juf Kemper, een groep met 42 leerlingen in een veel te klein lokaal. Door het gebrek aan ruimte, structuur en orde, zit de juf af en toe duidelijk met haar handen in het haar. De Haan, in Nederland leerkracht groep 6/7/8 aan de Montessorischool in Den Bosch, blikt terug: 'Ik ben een grote groep gewend, want in Nederland heb ik er 38, maar in zo'n klein lokaal is het echt niet te doen. We hebben eerst geprobeerd meer ruimte te scheppen door de helft van de tafeltjes eruit te halen en kinderen met z'n tweeën aan een tafeltje te zetten, maar dat hielp niet genoeg. Uiteindelijk hebben we na overleg met de schoolleider van lokaal gewisseld met een andere groep en de leerlingen in een groter lokaal gezet. Nu is er ook plek om kinderen voor de klas te halen. Ik merkte echt verschil: de kinderen waren geconcentreerder aan het werk en de juf kon meer gevarieerde werkvormen gebruiken. Het was heerlijk om te zien hoe de kinderen aan het werk waren!' In het verslag schrijven de drie Worldteachers die op de Aaronschool werkten: 'Een wijze uitspraak die wij hebben geleerd van onze Surinaamse collega's: Doen wij goede dingen, doen wij genoeg goede dingen, doen wij de goede dingen goed genoeg, doen wij genoeg goede dingen goed genoeg.' ■

Wil je ook een keer mee als Worldteacher voor Edukans? Neem dan eens een kijkje op www.edukans.nl/worldteacher. Inschrijven voor de voorjaarsreizen kan nog tot 4 januari.